

דת סביב ההאשמות שהומחו נגד אברהם שרון וע המורה?

יש לי טיפוס. הוא אמר לי: "קום והתפלל אל אלוהיך המסריחים כי תמות."

הוא התקרב אלי יותר מדי. ידעתי כי אין לי מה להפסיד. קצתי עלי. הוא ירה בה, החטיא. הכיתי בו ללא הרף עד שרמתי את כל פרצופו. הוצאתי עליו את כל זעמי שצטבר בי במשך שנים. נדמה היה לי אז כי תם ונשלם מעל סבלותי. לא הלמתי כי אי פעם תונחת עלי מהלומה כבדה יותר.

★ ★ ★

העיליה מתפתחת

הרהרתי הרבה בסביבות שיכלו להביא להאשמות מוזרות אלה נגדי. לבסוף, תיארתי לי בערך סיפור זה: הייתי חבר מפ"ם עד למשפטו של אורן. מאז המשפט אני חבר מפא"י. רציתי מאד להיות במפא"י כי רציתי לפעול כמאמן אתלטיקה קלה בהפועל. לפני הבחירות הצעתי את עצמי לפעולה בין אנשי חולון; אמרו לי כי יש להם מספיק מתנדבים (בשכר). רק ישבתי בקלפי ביום הבחירות מטעם מפא"י.

אינני קרוב לראש העיר אילון וכל השמועות כאילו רוצים לעזור לי מסיבה זו או בגלל השתיכותי המפלגתית, אינן נכונות. אשר לענין עצמו, יש לי שונא ותיק בשם אברהם פ. הוא פקיד נמוך מטעם מפא"י בסוכנות בתל-אביב והיה מרכז ועד השיכון העממי, אליו עמדנו להכנס. גם אני נכנסתי לוועד זה. מיד התנגשתי אתו. היו לנו ויכוחים מתמידים, מכיוון שהוא סבר שאני עומד לדחוק אותו ממקומו. נוסף לזה פרצו ויכוחים בינינו בקשר לשיגור משלחות נגד משרד העבודה, ולחתימת חוזה עם חברת השיכון ועוד דברים כאלה.

בסוף שנת הלימודים הקודמת הכנתי עם ילדי השיכון העממי שהיו במועדון בית התלמיד, על יד שכונת גרין, התעמלות אורות. יהודית, בתו של אותו אברהם פ., התאמנה עם שאר הילדות לקראת ההופעה. בבחירה האחרונה לפני ההופעה, היא הוצאה מן הנבחרת, יחד עם עוד שמונה בנות אחרות. אמה, הגברת שרה פ., ראתה בכך קיפוח חמור של בתה וערכה סנדל למדריכה השניה שעבדה עמי, הילדה לא הוחזרה והאם שמרה לי טינה על כך.

אבי הילדה התלונן עלי כי בשעת משחקי-שדה, בהיותי לבד עם בתו, עשיתי בה מעשה מגונה, בה שנגעתי בה. מענין שמיד אחר המעשה היא הלכה הביתה, החליפה את החצאית שלה למכנסים ארוכים והמשיכה לשחק.

כבר לפני שנה או שנה וחצי התלונן פ. על גנן בית-הספר, שכאלו עשה בבתו מעשה מגונה. החברר אחר כך שהגנן ליטף את שערות הילדה. אני סבור כי הבנין של העלילה נגדי נבנה על-ידי השאלות המדריכות של האם.

האם הלכה להתלונן בפני מפקחת בחינתלמיד בחולון, שושנה סגל. בשעת התלונה היתה נוכחת ידידתה של הגברת פ., חדרה, מוכירת העירייה. היא ביקשה שהאם תשלח את הילדה אליה לחקירה. בסוף החקירה, הודתה הילדה כי אמה לימדה אותה מה לומר.

פ. פנה לראש העיר. שושנה סגל נתמנתה לערוך חקירה. היא באה יום יום לבית-התלמיד, אבל לא מצאה דבר. על כך, כאשר חזר פ. לעירייה, נאמר לו כי לא נמצא דבר, וכי יש כאן ענין אישי שביני לבנינו וכי עליו לחכות לתלונות נוספות, באם תהיינה. גברת פ. לא הסתפקה בכך. היא הלכה לדודה של שולמית, סיפרה כי עשיתי מעשה מגונה בבתה, וכי היא חושדת שעשיתי איתו דבר גם בשולמית, משם היא הלכה לאם של נורית, טענה כי ראתה אותי במסיבות חשודות עם שתי תלמידות, ביניהן נורית. הכמה הוכנה.

★ ★ ★

אלישבע, דגנית ושולמית

ידעתי, היו התלחשויות רבות בין הורי הבנות, וזה גרם לכל ההיסטריה. גם אני הרגשתי בכך. הכיתה החלה לנוול לי בין האצבעות, ואני לא ידעתי למה.

התלחשויות הלכו וגברו עד שהגיעו לאוני אלישבע. אלישבע היא ילדה הקרובה לדיביליות, החיה בדמיונות ושומעת התלחשויות פנימיות. היא אהבה אותי מאד. תחילה לא סיפרה גניקולוגיות טענה כי נגעתי בה.

למחרת טענה אבסורדית זו, הופיעה עוד ילדה, שולמית, טענה כי הצעתי לתת לה נשיקה. אחריה באה הילדה דגנית. היא סיפרה כי הצעתי לה ש"גהיה חברים". ביום ששי נאסרתי. מאסרי גרם להתרגשות רבה בין התלמידות. התוצאה: ביום ראשון, היה כבר כל הולך וגואה של ילדות, שטענו כי עשיתי בהן מעשים מגונים.

עם גל התלונות הופיעה גם הילדה אהובה, בת התשע, הלוודת בכתה ג'. היא טענה כי היתה בקבוצתי בבית-התלמיד ושאני לימדתי אותה. לדבריה לקחתי את הילדה, כשבוע לפני חנוכה, בשעה שכל הילדים הלכו הביתה, למסדרון החשוך של בית-התלמיד, ונגעתי בה.

כל הסיפור של הילדה הוא מצוץ מהאצבע. כי עובדת הנקיון נמצאת בבית-התלמיד עד שעה שאלו הילדה הגיעה הביתה כבר בשעה חמש. פשוט אחרי שנאסרתי, לקח אביה את הילדה ואמר: "המורה אברהם שרון עשה מעשים רעים לילדות, מה עשה לך? מה עשה לך? את לא צריכה לפחד. עומדים לתלות את המורה, ספרי לאבא" ואז סיפרה. אגב, הילדה לא היתה בקבוצה שלי.

השבוע נסערה המדינה כולה לנוכח פשע מתועב שבוצע בגופה של ילדה בת ארבע, בשמח הגדול של יפו (ראה במדינה). החרדה שאחזה את לבם של רבבות הורים, לא היתה חדשה לגבי תושבי שכונת גרין בחולון. כי הורי שכונה זו מחו-לקים זה כמה שבועות לשני אחי-נות: אלה המאמינים כי בנותיהם נוצלו לרעה על-ידי מורם ואלה ה"סבורים כי כל החשדות לא היו אלא פרי היסטריה המונית. בעמודים אלה מוסר, "העולם הזה" כלי שונה את עדות כל הנוגעים בדי-בר, שנוכחתה על-ידי חולית הכי-סוי שחקרה פרשה זו, הראשונה במינה בחינוך העברי. שמות היל-דות שונן, כדי לא לפגוע בעתידן.

סיפורה של המתלוננת שרה פ.

פעולת-ילדה בחולות

ב 25 בנובמבר, 1955, הגיעה הילדה שלי יהודית הביתה בשעה שש בערב. היא היתה קצת פרועה ומבוהלת, החליפה את החצאית שלה למכנסים ואמרה כי היא הולכת עם שרון לפעולת לילה. לא הרשיתי לה, אבל היא ברחת מהבית ואמרה לי: "אברהם היה חצוף".

יהודית התחנכה מילדות לי עליה לספר הכל בבית. ואם משהו מעיק, היא מיד מספרת לי. כשחזרה בשעה שמונה שאלתי איפה היתה. היא ספרה כי המורה וארבע בנות יצאו לפני שש לחולות, למשחק שדה.

שיחקו שאחת מחפשת את השניה. שרון הלך עם שתי בנות והיא נשארה. אחר כך חזר לבד אל יהודית ושאל אותה אם היא יודעת לזחול. היא השיבה: אנסה. הוא (נגע בה) ... שרון הלך לכמה רגעים הביתה. יהודית ניצלה את ההזדמנות להתחיל את החצאית למכנסים, וחזרה לפעולת הלילה. שרון שוב פגש אותה ביחידות ואמר לה: "אם תדעי לשמור סוד, תהיי גדולה ונמשך בפעולה!"

למחרת הלכתי אל האחראית על המועדונים שושנה סגל. בחזרה נוכחה באותה שעה מוכירת העירייה חדרה קדרון, אשר עבדתי עמה בזמנו במשרד הבטחון. בדקנו את יומן העבודה של המועדון. לא היה רשום כי היתה פעולת לילה. שושנה סגל הודיעה מאד מהסיפור והבטיחה לחקור בענין זה. חדרה קדרון, שהיא בעצם רק פקידה גבוהה, החליטה לחקור.

למחרת שלחתי את הילדה עם איוה שהיא אמתלה אל חדרה. היא החלה לשאול אותה על עניינים שונים. יהודית היא ילדה פקחית. שאלותיה של חדרה נמאסו עליה. היא אמרה ישר: "תגידו, את לא רוצה לדעת מה בענין המורה אברהם?" קיבלתי איוה מכתב לא מחיב מהעירייה. אך הענין לא נתן

לי מנוח. כעבור חודש באתי לחדרה. היא אמרה לי: "הילדה שלך לא בסדר ואת לא בסדר. את לימדת אותה מה להגיד". היא המשיכה כי הילדה היא פקחית וכי סיפרה דברים מהבית, שהייתי מסמיקה אם הייתי שומעת וכי כל הענין הוא בגלל סכסוך אישי בינינו לבין שרון.

★ ★ ★

טובה אינה שומרת סוד

מה שחיה עם הבת שלי זה עוד לא היה כל כך נורא. אבל מראיתי את שרון גם עם ילדות אחרות והתחלתי לחשוש. ראייתי שהילדה שולמית לא מבקרת יותר במועדון. היא מתחנכת אצל הסבתא שלה. נודע לי כי פעם איחרה לחזור הביתה וחיפשו אותה במשך חצי שעה. כן סיפרו כי הוא היה תופש אותה בחדר המדרגות בביתו ומגשק אותה. הוא הבטיח לה שיעשה אותה לתורנית אם תגלה לו אהבה. סיפרתי זאת לדודה של שולמית, שהיא מורה. התלוננו למחרת אצל המנהל. הוא אמר לנו כי כבר לפניו התלוננו הורים על מקרים יותר רציניים.

ראיתי את נורית, בת ה-11, שגם היא מסתודדת עם שרון. נראה לי מאד חשוד. שאלתי את נורית בעצמה, אבל היא השתמטה מתשובה. הלכתי אל אמה. האם קבעה פגישה עם מורה מבית-הספר. היא סיפרה לי אחר-כך כי המורה סיפרה לה, שבשעת השעור שלה בכתה ה' בא לפתע שרון וביקש שהתלמידה טובה תצא אליו. הילדה חזרה אחות הסטריה, ובכתה. היא שאלה את הילדה למה, ואז טובה ענתה כי המורה שרון אמר לה כי היא מוכרחה לשמור סוד והיא אינה יכולה לשמור סוד. כדי להרגיע את הילדה היא שלחה את טובה עם פתק שטובה אינה יכולה לשמור סוד. היא יצאה אליו וחזרה נרגעת. בהפסקה שאלה המורה את שרון מה היה עם טובה. הוא ענה: "רציתי לשבור את טובה, כי כבר שבוע ימים שאני מבקש להכין רשימה עבור הספרייה, והיא עוד לא הכינה".

טובה סיפרה יותר מאוחר כי המורה שרון לקח אותה לחדר המורים, ביקש ממנה שתבוא למחרת בחצאית, כי הוא רוצה לעשות אתה מה שכבר עשה עם ילדה אחרת, שהרגישה את עצמה גדולה.

★ ★ ★

סיפורו של האתלונן יוסף מלכי

"הייתי רוצח אותו!"

אני בן 40, עובד בקבוצת העמסת חול בחולון, ואני חבר מפא"י מאז 1939. באתי הביתה אחר העבודה ביום ששי, 30.12.55. ראיתי את ילדתי אלישבע, בת 11½, שוכבת על המיטה. שאלתי אותה למה היא שוכבת. היא ענתה לי כי היא לא מרגישה טוב. היא עיפה, היתה תורנית בבית-הספר, ועבדה יותר מדי.

במשך ימים מספר אחרי זה, לא אכלה כמו שצריך והיתה במצב רוח לא טוב. ב-3.1.56 אחרי העבודה, נכנסתי הביתה וראיתי את הילדה בוכה ואמה בוכה. הילדה צועקת: "או למות או לחיות! אני מספרת הכל. לא יכולה יותר להתאפק!" היא סיפרה כי באותו יום ששי היא היתה לבדה תורנית. נכנס אליה המורה אברהם שרון, שהוא מתנן שלה. הוא אמר לה שתלך לחדר המורים. הוא שם את התיק על השולחן ושאל: "אלישבע, למה לא הכנת שעורים?".

ענתה: "הכנתי".
"למה לא למדת תנ"ך?".
"אני למדתי".

את היד שלה על הכפתור. הוא פתח בכוח והציע לה שתגע בו. הוא התקרב אליה, ניסה להתיר לה את הכפתורים. היא שמה הילדה צעקה: "אני לא פושעת! עזוב אותי!"

הוא עזב אותה ושלח אותה ואמר לה שאם תספר, הוא יתנקם בה. הילדה שלי נזכרה ברצח של עוזרי (העולם הזה 972). היא פחדה נורא. בחוץ חיכתה לה דגנית, ילדה אחרת מהכיתה. היא סיפרה לילדה שלי: "גם לי עשה ככה. אמר שאם אספר יתנקם בי".

הילדה שלי צעקה: "אני לא רוצה ללכת לבית-הספר. הוא יתרוג אותי".

לו הייתי יודע אז את הכתובת של המורה, הייתי רוצח אותו. לא בגלל מה שעשה, כי אם בגלל הפחד של הילדה.

(המשך בעמוד 14)

האב והמנהל: יוסף מלכי נרגש כולו, שעה שהוא מספר על המעשה בבתו. מולו עזריאל רפאלי, המנהל. שאינו יכול לומר דבר מלבד: "מה שלא יתברר סופית, זה אסון לבית-הספר."